

ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΛΟΠΗΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Χέρι κομμένο γεμάτο από Φως·
πέτρα απ' τα σπλάχνα μου,
απ' τα μύχια μου με πόνο βγαλμένο,
κύτταρο της ψυχής μου αιμάτινο,
πιο πέρα κι απ' των ματιών τον ορίζοντα...
Ασελγήσαν στη γη μου ζωγράφοι ρυτίδων·
της ψυχής μου τα κύτταρα ήλγυναν,
τι, ξεδιάντροπα ορφνόφεγγοι
το κορμί και το φως μου «ελγινήσαν».
Ναι, δια του Έλγιν το Φως ελγινήσαν!
Έλγιν! Στους αιώνες το όνομα βέβηλο·
στους αιώνες των αιώνων ανάθεμα·
στων ανθρώπων τα δρώμενα σκότος.
Φωτερά μου πετράδια του πνεύματος,
της ψυχής μου κλεμμένα στολίδια,
φυλακή στης ντροπής το μουσείο
και με άλλων ψυχών, ομού, τα μνημεία,
μ' αλυσίδες δεμένα.
Ποιός Νόμος, ποιό Φως και ποιό Δίκιο
θα μπορούσε ποτέ να στεριώσει
τούτη δω τη βέβηλη πράξη!
Μόν' το σκότος μπορεί
να χαρίσει προφάσεις.
Μόν' το σκότος κι η όρφνη, Ελγίνε,
του κάλους, μολευτή, του ατόφιου,
και του ωραίου και τ' αληθινού χαλαστή,
μόν' το σκότος για σύμμαχο έχεις.
Μόν' το σκότος μπορεί
να φωτίσει αποτρόπαιο τέτοιο τοπίο.
Τί τοπίο, αλί! Να! Μουσείο κλοπής του φωτός!

Ιωάννης Παναγάκος

Β' Βραβείο στον 9^ο Παγκόσμιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Ελληνικού Πολιτιστικού Όμιλου
Κυπρίων Ελλάδας (Ε.Π.ΟΚ.) 2018.